

Karla Kraliçesi

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

KIRILAN AYNA

Bir zamanlar kötü yürekli bir büyücü yaşamış. Her gün türlü türlü kötülük düşünürmüş.

Günün birinde, bu kötü büyücü yine umulmadık bir kötülük yapmak için bir ayna yapmayı tasarlamış. Aynasını yapıp bitirince de pek mutlu olmuş.

Ayna güzel şeyleri çok çirkin bir şekle dönüştürüyormuş. Çirkin şeyleri ise olduklarından on kat daha çirkin gösteriyormuş.

Kötü yürekli büyücü, aynasını denemek için önce güle tutmuş. O güzelim kırmızı gül aynada kapkara, kupkuru bir ağaca dönüşmüş. Sonra, aynasıyla birlikte çöp kutusunun

yanına gitmiş. Çöp kutusu aynada kocaman bir çöp dağına dönüşmüş. Büyücü bunları görünce sevinci daha da artmış.

Kendisi gibi büyücü yapmayı istediği öğrencilerine de şöyle demiş:

– Bu aynayı dünyanın her yerine götürün, herkes ona baksın!

Öğrencileri aynayı her yere taşımışlar, herkese göstermişler. Sonra da gökyüzüne çıkarmak istemişler.

Yükseklere çıktıkça ayna kayganlaşmaya başlamış ve birdenbire kayıp yeryüzüne düşmüş. Düşer düşmez binlerce parçaya bölünmüş. Parçalar yeryüzünün her yerine yayılmış.

Ayna parçaları kimin gözüne kaçtıysa o insan artık her şeyi kötü görmeye, hiçbir şeyi beğenmemeye başlamış. Hele bir de

parçalar, birinin kalbine saplandıysa, artık o insan her şeyden nefret eden, hiçbir şeyi sevmeyen bir insan olmuş.

Olup bitenler büyücüyü çok eğlendirmiş. İnsancıkların başına gelenlere kakhahalarla gülmüş.

GERDA İLE KAY

Bir köyde, küçük bir oğlanla, küçük bir kız yaşıyormuş. Evleri birbirine çok yakınmış. Birbirlerini kardeş gibi seviyorlarmış.

Küçük oğlanın adı Kay, küçük kızın adı ise Gerda'ymış. Yazları dışarıda oynar, kışın ise pencereden zevkle karı seyredelermiş.

Yine soğuk bir kış günü lapa lapa yağan karı izlemeye koyulmuşlar. Kay'ın ninesi, her zamanki gibi onlara masallar anlatmış.

Masallarında “Karlar Kraliçesi”nden bahsetmiş. Ninesinin anlattığına göre, Karlar Kraliçesi’nin kardan elbiseleri varmış. Çok soğuk bir ülkede yaşarmış, ama hiç üşümezmiş.

Kay, bir akşam pencereden dışarıyı izlerken gökten düşen kar taneciklerinden birinin büyüdüğünü görmüş. Kar tanesi büyümüş, büyümüş, beyazlar giyinmiş bir kadın biçimini almış. Üstündeki giysi binlerce kar tanesinden yapılmışa benziyormuş.

Bembeyaz elbiseli bu kadın, güzel mi güzelmiş. Gözleri yıldızlar gibi parlıyormuş. Pencereye bakmış, elini sallayarak Kay’ı yanına çağırmış. Kay çok korkmuş ve pencereden uzaklaşmış.

Bir süre sonra bahar gelmiş, ağaçlar çiçek açmış. Gerda’yla Kay da bahçeye çıkıp güller arasında dolaşmaya başlamışlar. Birlikte şarkı söylüyorlarmış:

Açar güller, solar güller,
Günü gelir, ölür güller.
Ama insan varoldukça,
Yeryüzünde kalır güller...

Sonra, gülleri doyasıya koklamışlar, güneş ışıklarının oyunlarını seyretmişler. Güllerin güzelliğinden bahsetmişler.

Mutlulukları Kay'ın acıyla "Gözüme bir şey kaçtı," diye bağırmasıyla üzüntüye dönüşmüş.

Kay'la Gerda, Kay'ın gözüne kaçan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmışlar, ama görememişler. Meğer Kay'ın gözüne kaçan, büyülü aynanın bir parçasıymış. Fakat bundan küçük çocukların ikisi de habersizmiş.

Aynanın parçası Kay'ın gözünden, yüreğine inmiş. Gerda, arkadaşına bir şey oldu sanıp ağlamaya başlamış. Bu durumu gören Kay sinirli sinirli konuşmuş:

– Ne diye ağlıyorsun, ağlayınca ne kadar çirkin oluyorsun.

Gerda neye uğradığını şaşırmış. Kay gülleri de koparmaya başlamış:

– Ne çirkin güller bunlar!

– Ne yapıyorsun, gülleri neden koparıyorsun?

Gerda'yı üzmemek, Kay'ı iyice keyiflendirmiş. Birkaç gül daha koparmış.

Bir süre sonra Kay, Gerda'nın hediyelerini kırmaya, ninesinin masallarını dinlememeye başlamış. Bununla da yetinmemiş, mahallede gördüğü yoksul, sakat herkese türlü türlü kötülükler yapmaya başlamış. Kay artık, o iyi yürekli, sevgi dolu çocuk değilmiş.

Bir kış günü, yaramaz çocukların oynadığı köy alanına gitmiş. Kızakla kaymak istiyordu. Oradaki çocukların en büyük eğlen-

